

Марио Кроненберг

Приятел?

Ръцете ми спят уморени –
те още помнят твоя аромат
Всеки ден бършат сълзите солени,
и нощем насън се протягат назад...

Всяка твоя усмивка е свята
Всяка целувка е бисер, който няма цена
В очите ти свети лъчът на Зората
Не, аз бленувам – няма такава жена...

Има – тя ме нарича приятел
Приятел? Та тя е всичко за мен!
Добре, нека за теб да бъда мечтател,
но вярвам, че пак ще бъдем заедно някой ден!

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11997>]